

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address
all undelivered issues
of the **Morning Star** to:
The Manager,
"Morning Star",
Vaddukodai.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka
under No. Q/J/29/News/85

Established: 1841. **Christmas Edition** : Published Every Friday

Vol. 145 No. 46, 47 & 48
JAFFNA, FRIDAY, 6th, 13th & 20th DECEMBER, 1985

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

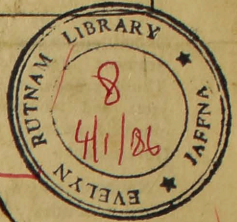
Subscription

Inland: Rs. 50/- per year.

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:

The Manager,
"Morning Star", Vaddukodai.

Christmas Message 1985

by *Dr. Emilio Castro*

General Secretary, World Council of Churches

The Central Committee of the World Council of Churches met last July in Buenos Aires, the capital of Argentina. For many participants, the most moving experience was their encounter with those who, in the country, have for many years struggled for human rights, dignity and survival. A number of these victims of recent oppression came forward to express their gratitude to the World Council of Churches for the support it had given them during those difficult years. For example, the courageous mothers of the Plaza de Mayo, those women whose children were kidnapped taken away by the police or the army, never to be seen again, and who, year after year, have been demonstrating in front of government offices, asking that justice be done, wrote to the Central Committee to express their gratitude for the solidarity they had experienced in the fellowship of the WCC and its member churches in Argentina. We were all touched by the letter. It was a clear indication of what people expected of the World Council of Churches and the ecumenical movement: to mediate to men and women everywhere God's concern for the poor, the powerless, the oppressed, the marginalized and the sinned against.

What is Christmas if it is not the celebration of God's solidarity with all humankind and with each one of us? As the apostle Paul said: "You know the grace of our Lord Jesus Christ; rich as he was, he made himself poor for your sake in order to make you rich by his poverty" (11 Cor. 8:9). The Incarnation is the expression of the limitless love of God who came into the world to share our situation, assuming our sinful flesh and thus taking us with him through the cross and beyond to the resurrection.

This grace in action will be forever the model of Christian solidarity which does not consider the merits or demerits of those who receive it. The commanding motivation is love. It is the solidarity of participation, taking risks with those

to whom solidarity is expressed. It is also the definitive commitment to humankind that God in Christ made once for all.

The expression of our solidarity should incorporate this dimension of identification, in faithfulness to our Lord. Those with whom we want to be in solidarity should be assured of our unfailing support, our covenant commitment, our belonging with them in the love of God which binds us together.

But the Incarnation is for the salvation of humankind, the creation of a new being. Our own identification with those who suffer should have as its goal this transformation of personal and communal life. The power of the resurrection reveals itself in the act of sharing and of our common struggle against the personal and structural expressions of human sin.

At this Christmas time, we ask your prayers for the people of South Africa. Their cry and the deep involvement of their churches, the struggle for basic human dignity demand total support. There are of course many other situations in the world where similar struggles of faith are taking place. We believe that the power of the resurrection is dramatically at work in all such situations, and that through suffering and patience they will be led to see the dawn of a new day.

The ecumenical family—including the churches in South Africa and other member churches of the WCC—has paid a heavy price for its solidarity with the people of South Africa, but this is a small price to pay when we think of God's promise of liberation and the reconciliation to come.

May God grant all of us blessed participation in the liberating ministry of our Lord Jesus Christ.

Wanted
A qualified teacher of Woodwork to deal with classes up to the G. C. E. O/L. Please apply on forms available at the College Office on or before 10.1.1986.

Jaffna College,
Vaddukodai.

PRINCIPAL,

Holiday Notice

J. D., C. S. I.

Treasurer's Office

The Treasurer's Office will be closed for business from the 23rd December, 1985 to 1st January, 1986 (both days inclusive).

In the midst of hunger and war

We celebrate the promise of plenty and peace.

In the midst of oppression and tyranny

we celebrate the promise of service and freedom.

In the midst of doubt and despair

we celebrate the promise of faith and hope.

In the midst of fear and betrayal

we celebrate the promise of love and life.

In the midst of sin and decay

we celebrate the promise of salvation and renewal

In the midst of death on every side

we celebrate the promise of the living Christ.

**We wish our readers a meaningful Christmas
and a peaceful New Year.**

Born Poor

Jesus was born poor and powerless. His birth on Christmas was an affirmation of God's rejection of greed, absolute power, selfishness, corruption, the ostentatious display of wealth, the insatiable accumulation of private property, and the acquisition of a force that can lead to the subversion of a people. By being born a poor man, Jesus showed us that the real power that befits our dignity as human beings lies in the values of the Kingdom. These are values that run counter to the worldly might that needs wealth, force, status and influence to keep itself in power.

With his moral power, Jesus continues to rule long after the most powerful emperors and kings have faded away from the scene. His force is in the hearts of believers who have transcended time and space. His force is in the conviction of followers who continue to offer their lives, accepting with a full heart the cost of discipleship. His influence is now and forever in the lives of all those who would commit themselves to the building of a just so-

ciety where the values of the Kingdom have a chance to blossom, like water lilies in a pond which does not run dry.

On lonely, quiet nights when one needs all the inspiring thoughts to assuage one in prison, a detainee tries to project the future scenario. One day the empires of this country and its masters in the West, from whose thrones the poor have been subjected to a dehumanised status, will see themselves tumbling down like a deck of cards. One day, the WB-IMF the TNC's the international banking system, the CIA and all its local counterparts, the global military complex and its tentacles everywhere, the dictatorships and their cronies, the greedy landowners and their paid henchmen—all "will be cast down from their thrones."

The poor will inherit the earth. They will build the Kingdom. They will reject the evil ways of those who oppose the prophets in their midst. They will uphold the biblical tradition of justice and righteousness. And on the Christmas of their liberation, there will be

(Continued on page 10)

Sri Lanka's Proposals For Devolution

Subjects and Functions Exclusively Reserved for Central Government

Under the Draft Framework submitted by the Sri Lankan government for consideration by Tamil groups, the following subjects and functions shall be exclusively reserved for the Central Government :-

- * National policy on all subjects and functions
- * Defence
- * Internal security
- * Law and Order and Prevention and Detection of Crime, subject to the extent that some of these powers will be devolved on Provisional Councils and District Councils
- * Foreign Affairs
- * Posts and Telecommunications
- * Justice in so far as it relates to the Judiciary and the Courts structure
- * Finance in relation to National Revenue, Monetary Policy and External Resources
- * Foreign Trade
- * Ports and Harbours
- * Aviation and Airports
- * National transport
- * Rivers and waterways
- * Minerals and mines
- * Broadcasting
- * Television
- * Immigration and Emigration and Citizenship
- * Customs
- * Elections - Presidential, Parliamentary, intermediate and grass root units
- * Shipping and Navigation
- * Territorial waters and economic zones
- * Census and statistics
- * Professional occupations and training
- * All subjects and functions not otherwise specifically assigned.
- * Inter Province/District Trade and Commerce
- * State Lands and Foreshore subject to the extent that certain of these powers will be devolved on Provincial Councils/District Councils.
- * National Archives.

Who can prevent
Wafting fragrance
With a fence?

Who can cut
The coming rays
With a knife?

Sun rise cannot be stopped
By the darkness of clouds

Wounded branches
Will give forth flowers
Silent faces

Will shine with His words

AYA participant.

An Opinion: No Basis for Solution

The proposals contained in the 'Draft Framework' submitted by Sri Lanka for consideration by Tamil groups do not provide an adequate basis for a lasting solution to the ethnic problem. Instead of devising ways and means of establishing institutional structures to deal with an ethnic conflict between two peoples whose basic differences arise from the fundamental fact that they speak two different languages and who, by and large, have inhabited clearly identifiable areas of the country, the authors seem to have displayed their predisposition to an exercise in administrative manipulation.

The vast differences in the Indian society would appear to have been managed with relative success by the creation of linguistic states within the framework of a single Indian state. The stubborn resistance on the part of Sinhala leaders to the creation of a Tamil linguistic region comprising the northern and eastern provinces where the overwhelming majority of the people, both Tamils and Muslims, speak the Tamil language, is reflected in the Draft Framework. The almost universal demand of the Tamil-speaking people for the merger of the two provinces into a single unit has been ignored and rejected.

While the proposals provide for the establishment of Provincial Councils, the right given to District Councils within the province to opt out of the Provincial Council would certainly have the effect of undermining the whole process of devolution on a provincial basis. How a uniform cohesive system of devolution on a provincial basis can develop with a degree of permanence and continuity when districts within the province are permitted to opt out at any time is hard to envisage.

The major source of apprehension of the Tamil speaking people is the deliberate policy and practice of successive governments to colonise the northern and eastern provinces with Sinhalese under state-aided schemes. The proposals do not contain any mechanism to prevent the Tamil areas being gradually converted into Sinhala majority areas. The only way this could be prevented is to vest the power and function of land settlement upon the devolved authorities and to lay down criteria for selection of settlers in a manner so as not to adversely alter the demographic profile of the province. But the proposals fail to guarantee this.

The considerable overriding powers given to the centre in regard to recruitment, promotion, transfer and operational functions of the local police effectively undermine and render meaningless the proposal that internal law and order shall be a subject for the Provincial Council.

The Draft Framework does not make provision for decentralisation of administration of justice and for the creation of an appropriate judicial machinery having jurisdiction within the province.

The ethnic conflict and the violence directed at the Tamils commenced with the Sinhala Only Act which was enacted in total defiance of the opinion of the Tamil speaking people. They have never reconciled themselves to accepting Sinhala as the sole official language. Declaring Tamil as a national language in the 1978 Constitution has had no practical meaning. The Draft Framework does not make provision for dealing with the linguistic rights of the Tamil people. However, one of the preconditions for implementation of any agreement is that the Tamil people shall accept Sinhala as the sole official language, and clearly this cannot be acceptable to the Tamil speaking people.

The provision that 95,000 stateless Tamil plantation workers would be considered for the grant of citizenship totally ignores the problem of approximately 400,000 'stateless' Tamils in the plantation areas.

The proposal for the creation of an authority for the 'port of Trincomalee and its environs for the purpose of its administration and economic development' without defining the land area that will fall within the jurisdiction of the authority constitutes an insidious attempt to remove Trincomalee and its

surroundings from the provincial authority.

The President of Sri Lanka is too powerful and partisan a figure to be trusted with the considerable powers vested in him under the Draft Framework. He enjoys enormous executive powers in addition to being the Defence Minister, Head of the Armed Forces and leader of the ruling party. He is no constitutional figure-head like the Indian President or the Queen of Great Britain. In this context, the wide powers envisaged for him in the Draft Framework, for example the appointment of the Chief Executive of the Provincial Council at his discretion, making Provincial Council Members who are MPs to be accountable to him, his power to dissolve Provincial Council etc., will result in the Provincial Councils becoming easy targets for Presidential manipulations.

Most importantly, the extent of legislative and executive powers conferred upon the Provincial Councils are unduly restricted and the subjects and functions which fall within their competence is extremely limited. This is demonstrated more by the subjects and functions that have been reserved to fall within the exclusive jurisdiction of the Central Government.

The conclusion is irresistible: that proposals of the Sri Lanka government do not provide a framework for genuine and meaningful devolution let alone a constitutional arrangement for the resolution of the ethnic conflict.

— From Tamil Times.

175th Anniversary of the UCBWM

On September 5, 1810 four Ministers and the Governor of Connecticut gathered in the Farmington, Connecticut, parsonage for the first meeting of the American Board of Commissioners for Foreign Missions. Its 1812 charter still serves the United Church Board for World Ministries, continuing the Evangelical, Reformed, Christian and Congregational Mission heritage. It was this board that sent the first American Missionaries to Jaffna in 1816 and founded the American-Ceylon Mission. This important anniversary was appropriately observed by the United Church of Christ this year.

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

[வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது
"நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்; பாவம் எந்தக் குலத்துக்கும் இழிவாம்"]

மலர் 145] 6, 13, 20-12-1985 [இதழ் 46, 47, & 48

இயேசுவே உம் அன்பிற்கு என் நன்றி!

வருடங்கள் பல வாழ்ந்துவிட்டேன்
வாழ்க்கையின் அர்த்தம் புரியாமல்.....

அன்பிற்காக ஏங்கியே நின்றேன்
அதுவும் எனக்கு கிடைக்கவில்லை
அரவணைப்பை எதிர் பார்த்தேன்
அதையும் எவரும் தரவில்லை
தந்துவிட்டாய் இன்று நீ - என் இயேசுவே;
இரண்டையும் ஒன்றாய் சேர்த்து.

உன் அறிமுகம் கிடைத்தது இன்று
என் வாழ்வை அது மாற்றியது.

தனிமையில் நாள் வாடினேன்
என்னருகில் நீ இருந்தாய்
உறவுகளை இழந்து நாள் தவித்தபோது
உடன் இருந்தாய் நீ என்னோடு
கவலையில் மூழ்கி கண்ணீர் விட்டபோது
கண்ணீரை துடைத்தாய்! ஆறுதல் நீ சொன்னாய்!
என்வாழ்வின் உயர்வை கண்டு
பலர் பொருமை கொண்டபோதும் என நீ பாராட்டி
என் உயர்வில் மகிழ்ச்சி கண்டாய்!
தோல்விகள் பல தொடர்ந்து எனத் தோற்கடித்தபோதும்
தோல்வியே வெற்றி என்று தோள்தட்டித் தேற்றினாய்.

உன் அறிமுகம் கிடைத்தது இன்று
என் வாழ்வை அது மாற்றியது

பலர் என்னை வெறுத்தபோதும்
என்னை நன்றாய் ஏற்றுக் கொண்டாய்
பொறுமையை இழந்து கண்ணில்லாத கடவுளே என
கத்தியபோதும்

பொறுமையுடன் என நீ ஏற்றுக் கொண்டாய்
உன்னை நாள் வேண்டாமென்று உதறித் தள்ளியபோதும்
என்னைவிட்டு பிரிந்து நீ எங்குமே சென்றதில்லை
மனதில் ஒன்று செயலில் ஒன்று கூடாதென்றாய்
அதுதான் சரி என்று நானும் ஏற்றுக்கொண்டேன்
என உணர்வுகளை மதித்து நீ என்னை ஏற்றுக்கொண்டாய்
உன் உணர்வுகளை அறிந்தும் உன்னை

நான் உதறிவிட்டேன்
வாழ்வை வெறுத்து நாள் வெருண்டு நின்றபோது
வாழ்வுக்கு வரைவிலக்கணம் நீதந்தாய்.

உன் அறிமுகம் கிடைத்தது இன்று
என் வாழ்வை அதுமாற்றியது.
உண்மை அன்பு வைத்து நீ வாழ்ந்தாய் - சுவாமி
உண்மையென்று எதையும் நாள் ஏற்கவில்லை.
அன்பை நீ செயலில் காட்டி உயர்ந்து விட்டாய்,
அதையே நாள் நடத்துக்காட்டி குறைந்து விட்டேன்
கொடுத்த வாக்கை இறுதிவரை காத்து நின்று
களங்கமில்லா மனதுடனே நீ இருந்தாய்
எடுத்த எடுப்பில் கொடுத்தவாக்கை மறந்து நானும்
அடுத்தடுத்து குற்றங்கள் பல புரிந்துவிட்டேன்.

என்னை எவரும் அன்பு செய்வதில்லை,
என்னால் எதுவுமே இயலாது.....
எவருமே என்னை புரிந்து கொள்கிறார்களில்லை.....
என்றெல்லாம் என்னைப்பற்றி கொண்ட
தாழ்வு மனப்பான்மையை நீக்கி
வாழ்வை வளமாக்க நீ தந்தாய் உன் உறவை - சுவாமி!

என்னை நீ சந்தித்து என்வாழ்வுக்கு புது அர்த்தம் தந்து
புது உறவிற்கு அழைத்து செல்லும் உன் இனிய அன்பிற்கு
இயேசுவே என இதய நன்றிகள் பல ... பல பல
இயேசுவே என இதய நன்றிகள் பலபலபல

தொகுத்தவர்:-
செல்வி - ஜீவா முருகேசு
புங்குதேவ திருச்சபை

தாரகை வாசகர்களுக்கு

இயேசுபிரான் பிறப்பு விழா
புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்!
இயேசு பெருமான் அழித்த
அன்பும் அருளும் அமைதியும்
நம் தாயகமெங்கும் நிலைபெற்றிருக்க
இறைவனை இறைஞ்சுவோம்!

- ஆசிரியர்

தியானப்பகுதி:

தடுப்புச் சுவர்களைத் தகர்க்கும் வாழ்வு

இன்ற அனைத்துலக நாடு
களில், 'மனிதனை மனிதனாய்
மதித்து நடக்க!' என்ற உரிமைக்
குரல் ஒலிக்கின்றதை நாள்
கேட்கின்றோம். தொழிலாளர்
முதலாளர் உறவானாலும், ஆள்
வோர் குடிமக்கள் உறவானாலும்,
ஆசிரியர் மாணவர் உறவானாலும்
இந்த மனிதர்பிரமான அடிப்படையிலே
அமையவேண்டும் என்று
மக்கள் கோருகின்றனர். இக்குரல்
ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்
மலத்தின் தெருக்களிலே ஒலித்த
புனிதக்குரல்.

நம் இயேசு பெருமான் மனிதனை
மனிதனாய் நடத்தினார்.
ஒருநாள் உவர் பயணத்தில் களைப்பு
முற்று சேலர் ஊரின் கிணற்றண்டையிலே
அமர்ந்தார். அது சமாரியர்
வரமுக்கின்ற ஊர். சமாரியர்
ருக்கும் யூதருக்கும் எவ்வித உறவும்
கிடையாது. சமாரியரின்
கரத்தினின்றே எதையும் வரங்கி
உண்ணுதல் தீட்டானது என யூதர்
கருந்தனர். ஆனால் இயேசுபெரு
மனோடு, கிணற்றண்டையிலே நீர்
மொள்ள வந்த சமாரியப்
பெண்ணை சமாரிய இனத்தைச்
சேர்ந்தவளாகக் காணவில்லை,
மனுக்கதைதின் ஓர் அங்கமாக,
இறைமனின் மகனாகக் கண்டார்.
அவனிடம் 'தாசத்திற்குத் தர'
என வேண்டினார்.

சமாரியப் பெண்ணோடு உரை
யாடுகையில் அவனது வாழ்க்கையின்
நிழலையே நன்கு அறிந்தவராக
இயேசு காண்பித்தார். அவளது
தரம் குறைந்த வாழ்க்கையின்
அறிந்திருந்தும், அவளைப் பரவி
யாக அவர் காணவில்லை. இறைம
னின் மகனாக அவளைக் கண்டார்.
தெய்வ வழிபாட்டினால் குறித்து
ஆவனே ரொடு உரையாடினார்.
தம்மை அவளுக்கு வெளிப்படுத்தி,
நல்வாழ்வு சந்தாரி.

இயேசு வருகின்ற இடத்தில்
மனுக்குவத்தைப் பிளவு படுத்தும்
தடுப்புச் சுவர்கள் தகர்க்கப் படு
கின்றன. மக்களை ஒன்றுக்குகிறார்;
ஒன்றுக்குகிறார், அதனால்தான்
பலவுடியார், "இனி உங்களை
யே யூதனென்றும் கிரேக்கனென்
றுமில்லை. ஆனென்றும் பெண்
னென்றும்மில்லை, ஏனெனில், நீங்கள்
எல்லாரும் கிறிஸ்து இயேசு
வோடு இணக்கப்பட்டு ஒரே ஆளாக
கிறீர்கள்" (கலா 8:28)
என்றும் பிரிவினைக்குக் காரண
மாக இடையில் சுவர்போன
நின்ற பலகையையே அகற்றினார்,
என்றும் கூறினார். இயேசு மனிதரை
மனிதராய்க் கண்டார்.

நாம் எவ்வாறு நம்மைச்
குற்றங்கள் மக்களை நேரக்குகின்
றோம்? இனவெறியோடா? அல்லது
இறைமனின் அன்போடா? எவ்வாறு
சந்திக்க நேரினாலும் அவரது
சாதி, குலம் ஆகியவை விட்டு,
அவருக்காகவும் இயேசு மரித்த
தாரகை நமக்கு உடல் நோக்கு
டல் நோக்குகிறோமா? சாதி, சமய
வேறுபாட்டை வலியுறுத்து
வதால் நமக்குள் எத்தனை

குழப்பங்கள்! வாழ்க்கையில்
தவறியவர்களை மன்னிக்க மறுத்து
அவர்களை என்றும் இழிவாக
நோக்கி நம்மிற் பரீ நடத்து
கின்றனரல்லவா? இவ்வித வேறு
பாடுகளில் ஈடுபடுகின்றவர்களை
இயேசுவின் சேட்களை அழைக்க
புணர்வதற்குத் தகுதியுடைய
வர்களல்ல.

இயேசு பெருமான் வரழ
வளிக்க வந்திருர், அவரது வாழ்
வில் மனிதனை மனிதனாய்க்
காணும் கண்டளே உண்டு. தடுப்புச்
சுவர்கள் எதுவும் இவ்வாறு வரழ
கை அது.

நிந்தனைக்கு:

கிறிஸ்து உங்களைத் தமக்கு
உரியவர்களாக ஏற்றிக் கொண்
டது போல, நீங்களும், ஒவ்வொ
வொருவரீ ஏற்றிக் கொள்ளுங்கள்'
(ரோ. 15:7)

சேபம்:

இயேசு பெருமனோடு, பிறரை
உம்முடைய பிள்ளைகளாய்க்
காணவும், மனிதரை மனிதராய்
நடத்தவும் என உன்மனத்தில்
உம் அன்பை ஊற்றியருளும்.

- ஆமென்.

அடிக்கடி கோப்பி குடிக்காதீர்கள்!

அடிக்கடி கோப்பி அருந்து
வேருக்கு இருதய வியாதிகள்
அதிகரிக்கும் ஆபத்து உள்ளதெ
னக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.
நாள்தோறும் ஐந்து அல்லது
ஆறற்கும்கூடுதலான தடவைகள்
கோப்பி அருந்துவேரீ, நான்கு
நாள்களுக்கு ஒருமுறை மட்டு
ம்கோப்பி அருந்துவோரை விட
அனேகமாக முயற்சிமட்டுக்கு
தம வியாதி ஆபத்தை எதிர்
நோக்குகிறார்கள் என மருதி
துவ ஆய்வகங்களின் மூலம் கண்டு
பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தொடர்
பான கோப்பி பரவலை கொவல்
டரோல் மட்டத்தை அதிகரிக்க
கின்றது.

மறுமைப் பிரவேசம்

மக்குரைச் சேர்ந்தவரும்,
முன்னால் மன்னார் மெதடிஸ்த
திருச்சபையின் வட்டார உக்கிர
ராணக் காரணமாகிய திரு. அல்
பிரட் கிளப்படி சென்ற சனிக்கி
ழிமை (7-12-85) கொட்டைக்
காட்டில் அவரின் உறவினர் விட்
டியர் காலமாரர்.

விட்டு ஆராதனை வண. எம்.
தேவதாசனினால் திரு. எஸ். ஜெப
நேசனின் உதவியுடன் நடத்தப்
பட்டது. திரு. எஸ். ஜெபநேசன்
திரு. அல்பிரட் கிளப்படியின் விச
வரசத்தையும், முயலவர்க்கியை
யும் விளக்கினார். இவ்வேளையில்
இப்படிப்பட்ட விசுவாசத்தை
நான் காணவில்லை" என்ற ஆணை
டவரின் வார்த்தைக்கு இலக்கண
மாக கிளப்படி வாழ்ந்தார்.
என்று கூறினார்.
நல்லடக்கம் வண எம் தேவ
தாசனினால், மகாசனம் பேசப்பதி
குலேந்திரனின் உதவியுடன் நட
தப்பட்டது.

ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்லுங்கள்.

பா. கிரான்ஜீவன்
(முத்தொடர்ச்சி)

தீர்க்கதரிசிகளும், அவரது சேவையும், ஒரு பெண்ணும் கூட அவனுக்குப் புத்தி கூறினர். [11 சாமு 14]

எண்ணற்றோருக்குப் புத்தி புட்டும்படியாய் விரைவாய் எழுந்திறவனுடைய எழுந்தாணி, நாலை தேவன் அவருக்கு அருவி யதில் விவப்புண்டோ? யாக்கோபு சொல்லுகிறது பேரால் யாவரும் கேட்கிறதற்குத் தீவிர மாயும் பேசுகிறதற்குப் பொறு மையையும் சேர்ப்பிக்கிறதற்குத் தாமதமாயும் இருக்க முயல் வேரம்.

2. தொட்டால் சினிங்கித்தனம்

நமது குறைகளை நாம் அறி யாதிருக்கிறோம்.

நமது குறைகளை அறிந்து, அதை நிவர்த்தி செய்யும் வழிகளை யும் அறிந்திருந்தும், பிறர் அதைச் சுட்டிக்காட்டுவதை நாம் வெறுக்கிறோம்.

இப்படிச் செய்வதை அப்படிச் செய்யுங்களை என்று சொன்னால் அது எத்தனை மேன்மையுள் ளதாயிருந்தாலும், ஏதாவது ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி பிடிவாத மாய் நமது எண்ணத்தையே செய் வாக்குகிறோம்.

சில வேளையில் நம்முடைய பதில், சரலொமோன் செய்வது போல ஆற்றை வந்தால் இலச் செய்வதும். தாழ்ந்ததை சிறிதே உள்வரவேலிடத்தில் குரனம் உண்டு [நீதி 11:2]

இன்னும் பல வேளையில் இவ் விதம் நடப்பதுண்டு. சிலருடைய சுழுமுத்தம் என்கிறோமே, கமும் (சுரந்தனை உடனே விசும் தன்மை அல்லது உண்மை ஒரு மைப்பாட்டில் சேர்ந்து கொள்ள முடியாத தொட்டால் கிண்கி தில் இவைகளும் தடையாயிருக் கிறது.

மனிதர் தங்கள் எண்ணச் செல்வங்களோடும் செல்வாக்குகளோடும் பரலொமோ இராச்சியம் செல்வ விழ்ப்புகின்றனர். அவ் செல்வத்தை யேசு திருத்த முற பட்டால் எவருமே பரலொமோ இராட்சியத்தில் பிரவேசிக்க இய லாது என்பார். [மத். 19:20-28]

எத்தனை முறையும் திருமணம் செய்து மனைவியைத் தள்ளினீரும் கொள்ளையகையகரையிருப்பீர். அதனை யேசு கண்டித்தால் திரும ணமே வேண்டாம் என முடிபு டட்டிவிடுவர். [19:7-10]

நாம் முத்தொடர் முப்பராய் இருந்தால் நமக்குப் புத்தி சொல் லும் இளைவகை வரையடக்கப்பண் னுகிறோம், தரவிது இப்படியான குறைததில் ஒருமுறை விழுந்து விட்டான். என்னும் அவன் திரு தயம் காத்தித்து. அவன் மணம் திரும்பினும் தன் கையே சிறியையினை கசுத்த விவைய புத்தித் தவறவில்லை. [11 சாமு 24]

பரிசுரைக்காரருக்கு கடிந்து கொள்ளுதலுக்குச் செவி கொடாள். [நீதி 13:1]

3. ஆவிக்குரிய வாழ்வில் அக்கறையின்மை

ஆவிக்குரிய வாழ்வில் ஆம மாய்ச் செல்வ விரும்புவன் புத்தமதியைப் புறக்கணியான். இதுவே தூய்மையுள்ளவன் இன்னும் தூய்மையாக வழி.

ஆறிமையின் செய்கிறவன் இன்னும் அறிவரயம் செய்யட்டும்.

அகத்தமாயிருக்கிறவன் இன்னும் அகத்தமாயிருக்கட்டும். நீதியுள் ளவன் இன்னும் நீதி செய்யட் டும். பரிசுத்தமுள்ளவன் இன்னும் பரிசுத்தமரகட்டும்.

இதோ சிக்கிரமாய் வருகிறேன் அவனவனுடைய கிரியை களிப்படி அவனவனுக்கு நான் அளிக்கும் பலன் என்னோடு கூட வருகிறது. [வெளி 22: 11, 12], அப்படி நாடி முன் செல்ல அவர் நமக்கு அளித்துள்ள பயிற்சி, நாளானது சமீபித்து வருகிறதை எவ்வளவாய் பார்க்கிறோமோ, அவ்வளவாய் ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்லுதலே அனுகூல மானதல்லவா?

ஒருவனுக்கும் யாவதின் வஞ்சனையிலே கடினப்பட்டுப் போகாதபடிக்கு இன்று எண் ணப்படுமனவும் நாடோறும் ஒரு வருக்கொருவர் புத்தி சொல் லுங்கள். [எபி 3: 13]

வளர வரஞ்சையற்றவன் வளர்ச்சியற்று நம்முடைய தோடு வாடிப்போகவும் தவங்கு வான். புத்தி சொல்லுதலை பவுல் கிறிஸ்துவரின்மேலே வரையறுக்கிறார். [ரோமர் 12: 68]

பரிசுத்தவான்கள் சீர் பொருத்தும் பொருட்டும் நாம் வருகிறவர்களையுக்கும் படி யரவுமே; தேவனுடைய மனி தன் தேறினவனாகும் படியரவுமே தேவன் சபைக்கணித்த வரங்க ளில் இதுவும் ஒன்று.

புத்தி சொல்லும் முறை

1. எல்லாத் தாழ்மையோடும்...

கிறுமை வரங்களை செய்யல் படுத்தும் முறையினை பவுல் தொடர்ந்து குறிப்பிடுகிறார்.

சகோதர சினேகிதத்திலே ஒருவர் மேல் ஒருவர் பட்சமாய் இருங்கள். கணம் பண்ணுகிறதிலே ஒருவருக்கொருவர் முறித்தி கொள்ளுங்கள். [ரோமர் 12: 13]

ஊழியவரங்களை செய்யல் படுத் துதலுக்கு இதுவே நுழங்கென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மிகுந்த மனத்தாழ்மையும், சரத் தமும், நீடிய பொறுமையும் உடையவர்களாய் அன்பினால் ஒரு வரை ஒருவர் தாங்கி [எபே 4:2] நம்மில் எவன் பெரியவன் என்று சீடர்கள் போட்டியிடும்போது திருமறையில் இரண்டு முனிமா தரிசியை பார்ப்பதும் போது யேசுவரன் முனிவரைப்பார்த்து யேசு சொல்லுகிறார்.

பெண்களிடத்தில் பிறந்தவர்க ளிடத்தில் யேசுவரன் ஸ்தாநகளைப் பார்க்கிறும் பெரியவன் ஒரு வனும் எழுப்பினால் என்று உங்களுக்கு மெய்ப்பாகவே சொல் லுகிறேன். [மத் 11: 11]

ஆனால் தேவனால் அனுப்பப் பட்ட ஒரு மனிதன் யேசுவரன் சொல்லுகிறார்.

ஆவர் பெருகவும் நான் கிறுமை வேண்டும். உண் தத்திலிருந்து வருகிறவர், எல்லா ரிலும் மேலானவர் பூமியிலிருந் து ஊடாடவைப் பூமியின் தன்மை யுள்ளவையிருந்து பூமிக் கெடுத் தவைகளைப் பேசுகிறான் [யேசுவர் 31:30, 31].

இப்படியான ஒரு காட் சியைக் கண்டகககன் பரக்கிய டுள்ளவைகள்.

தேவனாலே மாத்திரம் வருகிற மகிமையைத் தொடராமல் ஒருவ

ராலொருவர் மகிமையை ஏற்றுக் கொள்ளாதால் சபை தள்ளாடிக்கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரிய மொன்றும்மிகவே, [யோவா 5: 44].

2. செம்மையாய்:

தவறான புத்தி மதியைக் குறித்து எச்சரிக்கையர யிருப்போம். புத்தி சொல்லும் போதும், புத்திமதியை ஏற்றுக் கொள்ளும் போதும் தேவசித்தத் தின் மையத்தில் நம்மைக் கரத்துக் கொள்ள வேண்டாமாய் இருப்போம்.

நாம் பலமுறை அன்பினாலும் கரிசனயினாலும் மேற்கொள்ளப் பட்டவர்களை வசனத்திற்கு புறம்பே புத்தி சொல்லி விடுகிறோம்.

பேதுரு ஆண்டவரை தேசித் தபடியால். தேவனுக்கேற்றவை களைச் சிந்தியாமல், மனிதருக் கேற்றவைகளைச் சிந்தித்து அவ ருடைய பாவ, மரணம் ஒன்ற வுடன் அணுகுக்கடிந்து கொண்டாள். [மத் 16: 23]

நம்மிடம் ஆறுதலை எதிர்ப்பார்த்து பகிர்ந்து கொள்வார் களுக்கு நமது அனுதாபத்தை தெரிவிக்கும் படியாய் நம்மையே அறியாமல் பலமுறை இவ்விதம் தவறு செய்கிறோம்.

அன்றாட வாழ்க்கையில் ஓர் எடுத்துக்காட்டு நாமோ அல்லது நம்மோடு உடையவரையுடையே இன்னுமொருவரைப்பற்றி குறை வாய் பேசும் போது, அதை தடுக்கவே கடிந்து கொள்ளுவோ முயலாமல் "ஆம்மன" என்று ஆமோதித்துக் கொண்டுள்ளோம்.

3. வேத வசனத்தில்:

தவறான ஆலோசனைகளைத் தவிர்க்க தருமறை வசனங்களைக் கடிந்து கொள்ளுவதே நல்லது. வேதவாக்கியங்களை உடைய உப தேசத்திற்கும், கடிந்து கொள்ளு தலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும் நீதியைப்படிப்பதற்குக்கும் ஏற தவைகளாய்க்கூறுகிறது.

எல்லா நீடிய சாந்தத்தோடும் உபதேசத்தோடும் கண்டனம் பண்ணி கடிந்து கொண்டு புத்தி சொல்லு. [11 தீமோ 3:16 -4:2]

இருதயநிறையினால் வர ய பேசும் வசனத்திலால் நிறைந் திருந்தால் போதும்பு, புத்தி மதியுமே வெளிப்படும்.

கிறிஸ்துவின் வசனம் உங்க ளுக்குள்ளே சகலநூல்கள்கேற்றும் பரிபூரணமாய் வரசமாயிருப் பதாக. சமீதே தங்களை இலும், ஞாள் பாட்டுகளினாலும், கீர்த் தவைகளினாலும் ஒருவருக்கொருவர் போதித்து புத்தி சொல்லிக் கொண்டு உங்கள் இருதயத்திலே ஈர்த்தரை பத்தியுடன பரடுங்கள் [கொலோ 3:16] [எபே 5:19]

4. ஆவியின் ஒத்தாசையோடு:

ஆவியின் நிறைவும் வசனத் தின் நிறைவும் செயல்படவே பிறப்பிக்கும்.

ஆவிவே நிறைந்து..... ஒரு வருக்கொருவர் புத்தி சொல்லுங் கள் என்றே திருமறை சொல்லுகிறது. புத்திசொல்லுதலை நாம் பயிற்சிக்கும் போது தீர்க்கதரிசனை வரத்தின் ஒருவித வெளிப்பாட் டைக் காணலாம்.

தீர்க்கதரிசனைச் சொல்லுகிறவன் மனிதருக்குப் பத்திவி டுத்தியும். புத்தியும், ஆறுதலும் உண்டாக்கத்தக்கவதாகப் பேசுகிறான் [1 கொரி 14: 3]

நாம் கற்பனை செய்வதுபோல் அது அசாதாரண பெருந்த தெர விவாய் திடமென வெளிப்படா

மனித இதயத்தை மறை செய்வது இசை!

இலக்கியம் தொடக்கத்திலிருந்தே இசையாக இருந்தது அதனால் இலக்கியத்திலிருந்து இசையைப் பிரிக்க முடியாது. இன்றும் மனிதனுடைய இதயத்தை ஆட்கொண்டிருப்பது இசை. இசையிலே உள்மனம் நெகிழாத வன், இசையைப் பாராட்டாத வன் மிருகமென்று கூறுகின்றார் களிஞர் கேக்ஸ்பியர், தமிழகச் சூறாவளி - 'மிருகங்கனம் இசையிலுக் மயங்கி விடுகின்றன, என்று!

மனிதன் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும்போது பாடுகிறது. துன்பத்தில் இருக்கும் பொழுதும் பாடுகிறது. பாட்டு மனிதனின் இதயத்திற்கு மெருகட்டுகின்றது, அதை இளக்கச் செய்கின்றது. அதற்கு உறுதியும் உற்சாகமும் அளிக்கின்றது. அதன்கிதரன் படை வீரர்களுக்கும் பாடுகின்றனர். இயற்கையும் பாட்டினால் மரறு கின்றது. பயிர்கள், மரங்கள் இசையைக் கேட்டால் அதிசெப் பலன் தருகின்றன என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

இறைவனைத் தொழுவதற்கும் இசை பெரிதும் பயன்படு கின்றது. பாடுவது என்றால் அன்பு கொள்வதாகும் என்று கூறிய புனிதர் அகுஸ்தின் அடிகள், 'ஒரு முறை பாடுபவன் இருமுறை செய்கிறான்' என்றும் கூறுகிறார், இறைவன் மேல் அன்புகொள்ள, இறைவன் இரக்கம் பெற, இறைவனை அடைவது இசை இன்றியமையாத அடைவாக உள்ளது.

'இசையால் இறைவனை இரங்க வைப்பது மனிதன் குணமாகும் இசையின் மயக்கி இரங்கி வருவது இறைவன் மனமாகும்!'

இது ஒரு தீர்மானப்பட்டுப் பாடலாயிருந்தாலும், இப்பாடல் இசையின் பண்பை எடுத்துக் கூறுகிற தல்லவா?

ஆகவே, நாம் இசையைப் பாராட்டி நாமே பாடி வளர் வேரம். மற்றவர் பாடுவதைக் கேட்டு உயர்வேரம், பாடுவேர மாயும் பாட்டையும் வளர்ப்போம். நமது சபைகளில் தமிழிசை உரைக்கப்பட்ட வேண்டி, சபையார் ஆராதனைகளில் பண்ணுடன் பாடிப் போற்றிப் பயிற்சியளித்தல் வேண்டும்.

வட்டாலும் அன்றாட வாழ்க்கையில் இயற்கையாக நாம் இருவரிடமொருவர் பேசிக் கொள்ளும்போது வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

இதுவே யூதா சிலாவின்தீர்க்கதரிசனை ஊழியமாயிருந்தது. யூதா சிலா என்பவர்களும் தீர்க்கதரிசனாளாயிருந்த படியினால் அநேகவார்த்தைகளினால் சகோ தரருக்குப் புத்தி சொல்லி அவர்களைத் திடப்படுத்தினார்கள் [கூப் 15: 32].

5. தனிமையில்:

உச்சகேரகரன் உனக்கு வீரோதமமாகக் குற்றம் செய்தால் அவனிடத்தில் போய் நீயும் அவனும் தனித்திருக்கையில் அவன் குற்றத்தை அவனுக்கு உணர்த்து [18: 5] இதுவே திருமறை கூறும் முறை.

அடிக்கடி கடிந்து கொள் ளப்பட்டுத் தன்பிடிகையைக் கடினப்படுத்துகிறவன் சகாயமின்றிச் சகுதியில் நரசமடைவான் புத்தி மதினை விரும்புகிறவனே அறிவை விரும்புகிறான். [நீதி 28: 1, 12:1],

1985 — A Retrospective

1985 was ushered in not with the glimmer of hope and peace but amidst the pathetic scenes of destruction and despair. For the Tamil people of this land, burdened under the yoke of the most repressive and draconian laws possible, the year held out only the promise of more of the same carnage and misery. As the year draws to its close it is possible to state with utter conviction that those gloomy expectations have been amply fulfilled. The year had begun with the people of the North and East living under regular curfews and restrictions that curtailed most normal activities in addition to displacing several thousands. This however was to prove the mildest part. In the face of the increased loss of life and property it paled almost into insignificance. During the year there was deterioration on all fronts of the ethnic tangle.

The Military Solution

The year saw a dramatic stepping up of the confrontation between the security forces and the Tamil militants with both sides claiming several victories. Considering their limited man power and resources the strikes by the militants seemed to be the more effective ones. The security forces on the other hand continued to hold centre stage by virtue of their efforts against defenceless civilians

In what seemed to be a well orchestrated and directed manner (the Israeli hand being all too evident) the security forces continued to unleash the awesome power of their sophisticated weaponry (provided by the U.S., Britain, Pakistan, South Korea and other such strange partners) against unarmed men, women and child ren. It was no contest.

The effort to contain and destroy 'terrorism' generously included in its strategy the murder, rape, detention and displacement of Tamil civilians and the destruction of their property. It commenced with the scorched earth policy in the Mannar District which resulted not only in hundreds of deaths but caused the mass exodus of thousands across the seas as refugees to Tamil Nadu. This was followed by the engineered (reportedly by Government supporters) Tamil-Muslim riots in the Batticaloa District which left those two up till then, friendly communities divided by fear and mistrust and thereby ensured maximum difficulty in finding a solution that both groups would accept. Vavunia was next and this was followed by the dramatic anti 'terrorist' operations in the Trincomalee District which while leaving a few 'terrorists' dead has reportedly left far more civilians dead and homeless. All this took place during the so called ceasefire period. Jaffna District which after a turbulent

time in the early part of the year was generally peaceful has, it would seem, by the grace of the President, been saved for the last. Considering that it is here that the heart and soul of the Tamil movement lies it is inevitable that it will soon receive the kind of attention that the other areas are now undergoing. The supreme commandar has promised that much at least.

The misery, anguish and destruction that such a policy left behind has not elicited the slightest sign of regret or sorrow from the rulers. The Government either turned a deaf ear and a Nelsonian blind eye or expressed total denial that its security forces were wreaking havoc. Even the belated admission by the President to the B.B.C. that his army might have on occasion lapsed was made with great reluctance and under statement. This in spite of the many reports of impartial foreign journalists and observers to the contrary. The Government promptly labelled such reports as Eelamist propaganda provided by international news contractors!

The massive amount of money being pumped into defence expenditure (a whopping twelve per cent of the budget) together with the increasingly belligerent statements of politicians and others, points to a discarding of all attempts at a political solution and instead to a stepping up of efforts on the military front. "Many have asked me to stop the talks" seemed to be an adequate excuse by the President for this.

The Political front

The first half of the year saw a dead end as far as the dialogue for peace was concerned with both sides more prepared to talk through the barrel of a gun. This was the situation till the middle of May as the Government continued its efforts at *strongarming* the militants and Tamil populace into docile submission. The turning point was the massacre of Sinhalese civilians at Anuradhapura by one of the Tamil militant groups on the 14th of May. While the act itself was deplorable it served to bring home to the Sinhalese people and to many of the recalcitrant Buddhist clergy the utter futility and tragedy of the military struggle that was taking place. Caught on the defensive and accurately assessing the public mood the Government was forced, apparently, to drop its militant posture and sue for peace.

With the ready assistance of the Indian Government as mediators, the Government was forced to deal directly with the militants for the first time — indeed a watershed event in the tangled conflict. This paved the way for the ceasefire and the negotiations at Thimpu. The honeymoon, however, was tragically short lived. Just when

the Tamil people had begun to breathe a little more easily, looking forward to a long respite in the blood letting, the cannons began to boom again in direct violation of the accord. Vavuniya and Trincomalee burned during the so called ceasefire period.

All the while the Government's slicked up propaganda machinery under the name of Lankapuwath kept up a steady stream of attacks on Tamil demands while at the same time trying yet again to appeal to Western countries for aid under the guise of a 'Marxist' threat to overthrow the 'five star' democracy. Fortunately the blatant attempts at subversion of news of what was taking place in the North and East proved unsuccessful as agencies such as the B.B.C., A.I.R. continued to ensure that the underdog's voice was heard.

As the year wore on, emboldened by India's apparent soft line and by the disunity within the ranks of the Tamil groups, the Government's posture hardened. They put their proposals in a much ballyhoed working paper and waited for the Tamil groups to meekly accept it. Considering that it held forth only the idea of Provincial Councils with greatly limited powers the proposals were stillborn and rejected by the Tamil groups. At the time of writing, the TULF had put forward its own proposals and was awaiting the Sri Lanka Government's response.

'I don't know what the Tamils want' was a stunning statement made recently by the President. Close on the heels of his earlier statement that if India invades, 'in 24 hours there will not be any Tamils left in the Sinhalese areas' and 'I can cut off supplies and food to Jaffna' it is obvious to anyone why the Tamil problem is yet to be solved. Simply put - there is neither the desire nor the will on the part of the Government to solve it.

Disturbing developments

India's vacillating stance vis a vis the ethnic issue has been most disturbing to Tamils here. From being a staunch upholder of the rights of the Tamil people it has changed to one of accommodating the Sri Lanka Government. The dangers of this are all too evident and the resulting fallout could have disastrous sequelae not only for the Tamils here but for Tamil Nadu and India.

More disturbing than even this has been the problems the Tamil militants have been undergoing. While they are referred to by the Government under various sobriquets ranging from 'separatist terrorists', 'Marxist terrorists' and 'murderers' they have always simply been 'the boys' to the Tamil people. The affection

And Then Jesus Came

Slowly, softly, one by one the lights in the cathedral dimmed. The candles gently glowed and flickered on the altar. Voices quickly hushed. Hands quietly stilled. Then just as slowly; just as softly, through that gathered stillness, rose the fluted voices of the choir in "Once in Royal David's City." On velvet feet, regally forward they moved in procession and once again in that haunted, stirred setting the celebration of a mystic birth began.

There was a birth you know, There was a birth. And such a birth. Never was there one like it, before or after. Never, ever, will another one be. That still, expectant night, He came, while shepherds watched on lonely hillsides, and kings and sages scanned the starry skies; while Herod's thousands milled the streets and Caesar's might swelled and surged; while angels sang, and all hell hid and trembled; while the heavens spilled with hossannas and hallelujahs, He came, from a weary helpless maiden, to a helpless weary world.

God became man. He knew He would, even before creation. This He first promised Adam, when reaching out to him in his moment of sin, He said, 'your seed shall bruise satan's head.' This was His covenant with Abraham. "Out of your seed shall all the ends of the earth be blest. This was the promise, renewed and covenanted over and over, with Isaac; with Jacob; and with all the tribes of Israel. It was planned before time, and given in time. The world has always needed Him. It will always need Him.

He knew before, what would be after; but He came. He held the fate of the worlds in His hands. So He came. Adam's sin was to be no more. The curse of his sin in me was to be no more. He would bear on Him my failures and my weakness; my griefs and my joys; my death and my resurrection.

What does any man want more than this, what more than this. This hope held out to the world; to those who will take it. 'Do not fear. Your sin I will forgive; your sickness I will heal; your sorrow I will bless; your failure I will redeem; and at your death I will give you life. You will not die, for I live, here, now and always. I am the reconciliation, the resurrection and the life. To this end I came.'

His birth gave me mine. His life transfigures mine. His death will redeem mine.

So while a world makes merry because He came and stricken hearts are renewed because He came; while glasses clink and spirits soar, while tinsels sparkle and children's eyes grow round in wonder; with the souls in heaven; with my loved ones gone before; this Christmas as the story of His birth unfolds in word and in song, I too will kneel in awe and homage at the manger, because He came.

Miss. K. Karalukulasingam

Editor's Note

There will no issue of the Morning Star on 27-12-85 because of the Christmas holidays.

(Continued on page 10)

The Peace of Christmas

The Rt. Rev. D. J. Ambalavanar

"My peace I give to you; not as the world gives do I give to you."
John 14:27

The message of Christmas is essentially a message of peace. The Angels' song "peace on earth" announced to the shepherds has been taken by Christians throughout the ages to summarise the message of Christmas and to explain the purpose of Christ's coming into the world in the incarnation. "Peace" or in its Hebrew form 'Shalom' was the common word of salutation among the Jews. It was also a word of farewell, "go in peace". Its very commonness also underlined the richness and profundity of its meaning. The word connoted for the Hebrews the highest blessing one can bestow on or wish for another. Shalom does not carry the negative connotation as in the English word peace which means the absence of war. It is a positive fullness of being and life that results from a right relation to God. It is the peace of God which results from a relation of being at peace with God. It is salvation, health and prosperity that God bestows to his children. It is right relationship with God and right relationships in the life of the community. Therefore righteousness and peace are always linked together in the Hebrew mind. Mercy and truth are knit together. Righteousness and peace have kissed each other". (Ps. 85:10) Jesus is the Prince of Peace in whom truly righteousness and peace have kissed each other and therefore his parting word to his disciples is the message 'peace I leave with you'. This is not just a traditional word of farewell, 'not as the world gives do I give to you', but the bestowal of a positive blessing. What is this positive blessing? We may be helped to grasp the significance of this if we try to understand what Jesus meant by 'not as the world gives do I give to you'.

James in his Epistle (2:15) gives us a good example of how the Jews in common practice used the word peace in wishing someone well. If a brother or sister is ill clad and in lack of daily food, and one of you says to them, "go in peace, be warmed and filled", without giving them the things needed for the body, what does it profit? The salutation "go in peace" had no power to do anything for the brother or sister who had no clothes or daily food. It was at best a feeble expression of hope expressed by one who was unwilling or unable to do anything about the situation, or at worst it was a way of cursorily but politely dismissing 'the brother or sister' in need. "Go in peace" was a word which had no power. It had become a phrase which more or less was a way of ad-

mitting 'there is nothing that we can do about the situation, just console yourself in your mind.' This is what the world has come to understand as peace, a purely inward feeling of resigning oneself to one's fate or circumstance.

Jesus during his ministry used the same phrase on a few occasions. In Mark we read the story of the woman "who had a flow of blood for twelve years, and who had suffered much under many physicians, and had spent all that she had, and was no better but rather worse" (5:26). To this woman Jesus said. "Daughter, your faith has made you well; go in peace and be healed of your disease" (5:34). On the lips of Jesus 'go in peace' just means 'go healed of your disease', or 'go with your health restored.' This is precisely what Shalom meant—it is wholeness, fullness and well being. On the lips of the Prince of Peace 'go in peace' is a word that makes for peace, or restoration of health and wholeness. We read again in Luke the story of "a woman of the city, who was a sinner" anointing Jesus' feet at the house of a Pharisee (7:38). The Pharisee seeing this said to himself, "If this man were a prophet, he would have known who and what sort of woman this is." It is to this woman Jesus says "your sins are forgiven" (7:48) and then goes on to say, "your faith has saved you, go in peace." (7:50). Here again the words 'go in peace' on the lips of Jesus means 'go with your sins forgiven.' It means salvation, wholeness, the restoration of the right relationship with God. When Jesus says "go in peace" it is not just a faint hope of a peace in the future but the assurance of a peace realised and experienced.

As the culmination of his farewell discourse when Jesus said to his disciples, "Peace I leave with you; my peace I give to you; not as the world gives do I give to you." he was assuring them of a positive gift, a new power that will enable them to proclaim the Gospel of peace with power. To sinners they will proclaim the message of forgiveness with power; to the sick they will be the means of health and wholeness; to the hungry they will provide food; to the naked they will provide clothes; to the homeless they will provide houses; to the refugees they will give shelter. They will no longer say "go in peace", as a way of getting rid of the problem but will be enabled to say 'go in peace' as real peace makers, as those who bring about a transformation of the situation.

The Angels announced the message of "peace on earth" to shepherds in the fields of a village in Palestine two thousand years ago. Christians have believed that that message was to be spread to the ends of the

Do They know Its Christmas?

It's Christmas time
Theres no need to be afraid,
At Christmas time
We let in light and we banish hate,
And in our world of plenty
We can spread out our joy
and put our arms around the world
At Christmas time.

But say a prayer
Pray for the other ones
At Christmas time
its hard, but when your'e having fun,
Theres a world outside your window
And its a world of dread and fear
Where the only water flowing is
the bitter sting of tears.

And the Christmas bells that ring there
are the clanging chimes of doom
Well tonight thank God its them
Instead of you
And there won't be snow in Africa this Christmas time
The greatest gift they'll get there is life,
Where nothing ever grows
No rain or rivers flow
Do they know its Christmas time at all?
Heres' to you,—pay it back for everyone
Heres' to them underneath that drying sun
Do they know its Christmas time at all?

Feed the world
Let them know its Christmas time
Feed the world
Let them know its Christmas time.

This song was composed and performed by a group of popular British pop and rock stars last year. It was in response to the horrific images of starvation that were emanating from Africa. It has so far raised more than 10 million dollars for that purpose. More importantly the effort by Band Aid (as the group was called) set in motion several efforts by various groups to raise funds. This culminated in the historic 16 hours Live Aid Concert that was held in June in London and Philadelphia and was televised to a massive

audience of 1.5 billion people. The effort has so far raised more than 60 million dollars. It seems appropriate that in this the International Youth Year here was a demonstration of young people involved in a protest against the cynicism of governments and channelling their efforts meaningfully in the cause of humanity. At the same time European governments were involved in spending more than two hundred million dollars on destroying surplus food!! Below is a scene from the closing stages of the Live Aid Concert at Wembley Stadium, London.

earth and to the end of time. It was a message to those in the Roman Empire and it is equally a message to those under the principalities and powers that reign in this last quarter of the 20th century. What can this message mean in the context of the threatening nuclear holocaust? What can it mean in the context of a nation where the rulers can without even a feeling of shame talk of plans for annihilating a part of its population within twenty four hours because they belong to a different race, or speak of con-

tingency plans to starve out a community for no other reason than that it wants to live as a free and equal people? The messenger of peace today can become overawed by the sheer magnitude and complexity of the problem as the disciples of Jesus probably were when they were confronted with the might of the Roman Empire. But Jesus' word today is again the same as what he told his disciples, "My peace I give unto you; not as the world gives do I give to you. Let not your hearts be troubled, neither let them be afraid"

கதையும் பொருளும்

உணவும் உரிமையும்

அருந்திடுபாட்டர் குள் இராய்சன் நீண்ட நேர வேட்டைக்குப் பின் வேடன் ஒருவன் விடு நோக்கித் திரும்பிக்கொண்டிருந்தான். வேட்டையில் மடிந்த பறவைகளைத் தாக்கின என்தித பெய் ஒன்று அவன் தோழிக் தேரல் கிச்சொண்டிருந்தது. உணப்புடன் காட்டுப் பறவையில் நடந்து வருகையில் கழுமொன்று குரத்துடன் புற வந்து அங்கு காடியில் வந்து ஒன்று வீழ்ந்தது. தரையில் பாய்ந்து அப்புருவத்தாக்கிச் செல்ல முயன்றது கழுஞ்சு அப்புருவின்மேல் இரக்கமுற்ற வேடன் கழுமொன்று துரத்தினான். கனிவுடன் குனிந்து புருவத்தாக்கினான். தன் ஐந்து வயது கிறுவன் இரக்க விளையாட இப்பறவை பாய்ந்தும் என்று எண்ணி அதனை உயிருடன் விட்டுக் கு எடுத்துச் சென்றான். அதனை ஒரு கட்டினுள் அடைத்துப் போதுமான இரை கொடுத்த வந்தான். இரக்க அப்பறவையுடன் மகிழ்ச்சியாக விளையாடினான். விட்டாருக்கும் குதூவலம், தான். புருவம் படிப்படியாகச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப பழகி வந்தது இருப்பினும், தன் தன் உரிமை களுடன் சுதந்திரமாக வாழ வேண்டும் என்ற தனிபாத்தரம் அவன் உதயத்தின் ஆழத்தில் என்றும் எழாமலில்லை

மாதங்கள் உருண்டன. ஒரு தரன் வேடன் ஏதோ அலுவல் காரணமாக வெளியூர் சென்றான். போகுமுன் மனை அழைத்து புருவக்குச் சமயத்திற்குச் சமயம் தவறாமல் இரை போடக்கூறினான்; கண்டினைத் திறந்து விடாமல் இருக்கவேண்டுமென்றும் எச்சரித்தான். இரக்க அப்பறவைக்கு உணவு அளிக்கும் வரப்ப்புக் கிடைத்ததைக் குறித்து மகிழ்ச்சியுற்றான்; ஆனால், அம் மகிழ்ச்சியில் கண்டினை அடைக்க மறந்து விட்டான். சதவு திறந்திருக்கவே புரு கண்டினை வெளியே வந்து பறந்து அண்டமில் நின்று ஒரு மாதத்தில் சென்று அமர்ந்தது. மீண்டும் தனக்குரிய சுதந்திரத்துடன் வாழும் உரிமை கிடைத்ததை எண்ணி மகிழ்ச்சியுற்றது. தன்னைக் கழுமொன்று விரிந்து காப்பாற்றிய வேட்டையுள், அவன் குடும்பத்தையும் அது நேசித்தது. ஆகவே, அவ் வீட்டின் அண்டமயிலேயே வாழ்ந்து விட்டினுள் போவதும் வருவதமாக அவ் வீட்டாரை மகிழ்விக்கவாம் என்று அது தீர் மரவித்தது.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் வேடன் விட்டிருந்த திரும்பினான். புரு தப்பிச் சென்று விட்டது என்று கேள்விப்பட்டதும் கும்புகேசமுற்றான். இரக்க அப்புரு அருகிலுள்ள மரத்தில் தான் இருக்கிறது. அதனைப் பிடிப்பது சிரமமல்ல என்று தந்தையின் கோபத்தைத் தணிக்க முயன்றான். மரத்தில் இருந்த பறவையைத் தந்தைக்குக் காட்டினான். வேடன் தன்னிடம் வரும்படி அப்புருவை அழைத்தான். அழைப்புக்கு அப்பறவை மறுமொழி கொடுப்பதற்குப் புரு தன் இறைக்களை அடித்து ஒலி எழுப்பியது. ஆனால் வேட்டை வரவில்லை. கோபமுற்ற வேடன் அச்சிற்று பறவையை உற்றுப்பார்த்தான். அவனுக்கும் அப்பறவைக்கும் இடையில் அண்டமியான உரைவாடல் ஒன்று நடந்தது.

வேடன்: ஓ புருவீ ஏன் வர மறுக்கிறாய்? நான் உனக்கு உதவி

செய்தவனல்லவா? கழுமொன்று வாய் விரிந்து உன்னைக் காப்பாற்றினவன் நானல்லவா?

புரு: ஆம் நன்பரே, நீர் என் உயிரைக் காப்பாற்றினீர்; அதனை நான் மறக்கவில்லை. அதற்காக நான் என்றும் நன்றியுணவாகவே இருப்பேன்.

வே: உன்னை என் விட்டில் நல் லமுறையில் கவனிக்க வில்லையா? உனக்குப் போதுமான உணவு அளிக்கவில்லையா?

பு: இக்கலையென்று சொன்னால் எனக்கு 'ஐயோ'. நீர் எனக்குப் போதுமான உணவளித்தீர். உன் விடம் அகியாயிருந்தீர், உம்முடைய பரிசீலிக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வே: உண்மையிலேயே நீ நன்றியுடையவனானால் நானு சொல்கிற பழி என்னுடைய வந்துவிடு. என்னுடைய இந்தக் கூண்டிற்குள் வந்துவந்து. எனக்கும் எனக்கும் பதிலிற்கும் மகிழ்ச்சியுண்டாகிடு. உனக்கு வேண்டிய உணவை நான் தருவேன்.

பு: நன்பரே! நான் உம்முடைய கருத்துக்கு மாறான கருத்து கொண்டிருப்பதற்காக என்னை மன்னித்துவிடு. என்னைப் படைத்தவர் ஒரு சிறு பறவையான எனக்குக் கொடுத்த சுதந்திரத்தையும் உரிமையையும் நான் அனுபவிக்க எனக்கு வாய்ப்பளிக்கும், இந்த மரத்தின் கிளைகளிலே வாழ்ந்து, தனித்த தனித்த பறந்து, பரவு உம்மை மகிழ்விக்க என்னை விட்டு விடும். ஒரு சிறு புருவான என் அடிப்படை உரிமைகளை என்விடமிருந்து பறித்துவிடுகிறீர்கள். என் சுதந்திரத்தில் நான் உமக்குத் தொல்லை கொடுக்க மாட்டேன் உம்மை மகிழ்விக்கவே முயல்வேன்.

வே: ஆ...ஆ... நீயா என்னை மகிழ்விக்கப் போகிறாய்? நன்றி கெட்ட புருவே நான்தான் உன்னைக் காப்பாற்றினேன். நான் தான் உனக்கு உணவித்தேன். ஆகையால், நீ எனக்குத் தான் சொந்தம். நான் சொல்கிறபடி தான் நீ நடக்கவேண்டும். என்னுடைய கூண்டில் வந்து வாழ வருகியா, இல்லையா? சொல்!

பு: நன்பரே! நீர் என் உயிரைக் காப்பாற்றினதும், எனக்கு உணவளித்ததும் உண்மை. ஆனால் அந்த உதவிக்கு ஈடாக என் சுதந்திரத்தை நீர் கேட்கிறீர். உம்முடைய கூண்டில் வந்து உண்டு வாழ்வதைவிட என் சுதந்திரத்திற்காக உயிர் துறப்பதையே நான் விரும்புகிறேன். உம்முடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இயலாததற்காக நான் மிஷ்யும் வருந்துகிறேன். என்னை மன்னித்தருளும்.

வே: உம்... நீ என் கூண்டிற்குள் திரும்பி வரமாட்டாய்? நன்றிகெட்ட பறவையே! உனக்கு என்ன தியரிர்!! அதுதான் உன் விருப்பமாயிருந்தால், அதுவே உன் முடிவாக அமையட்டும்.

ஆத்திரம் கொண்ட வேடன் கோபமாக விட்டிருந்து புரு தான். வெளியில் திரும்பி வந்த போது அவன் கையில் வில்லும் அம்பும் இருந்தன. வில்லினில் அம்பினுள் ஏற்றிய வேடன் அப்புருவைப் பார்த்துக் குறிவைத்தான். தன் ஆத்திரத்தின் வெளிப்படுத்தும் வகையில் தானினி இழுத்து அம்பினுள் வீழ்த்தான். வேடமாய்ப் பாய்ந்து அச்சிற்று புருவன் இதயத்தை துளைத்துச் சென்றது உதவிபற்ற அப்புரு அவ்வேடனின் கால்களில் இரண்டால் தடவை வாக வந்து வீழ்ந்தது. ஆனால் இம்முறை அது தன் சுதந்திரத்திற்காக தன் உயிரேயே தியாகம்

திருமறை அறிவு திருச்சபைக்குயர்வு!

விட்டுக்கொடு திருமறை வைத்திருங்கள் நாளுக்கொரு அங்காரம் வாசியுங்கள்!

- I. திருமறை நூல்: இது என்ன?
 - ஆண்டவரின் அருள்வாக்கு — (யோ. 3:34)
 - இறையரசின் அறிவிப்பு — (மாற். 1:15)
 - உள்ளத்தின் உவகை — (லூ. 1:45)
 - அசுத்தின் அமைதி — (லூ. 1:29-31)
 - வாழ்வின் வழி — (யோ. 10:9)
 - மீட்பின் நற் செய்தி — (கொலோ. 1:13-14)
- II. திருமறை நூல்: எப்போது?
 - உலகம் உருவெடுத்தபோது — (ஆதி. 1:1)
 - வரலாறு வடிவெடுத்தபோது — (ஆதி. 12:1-2)
 - மனித விழ்ச்சியின்போது — (ஆதி. 2:15)
 - இஸ்ரவேல். மக்கள் இளமாளபோது — (ஆதி. 15:5)
 - வார்த்தை மனுவானபோது — (யோ. 1:14)
 - திருச்சபை துளிர்த்தபோது — (அப். நட. 2:47)
 - நாம் வாழும் இப்போது — (I, இரா. 2:12)
- III. திருமறை நூல்: எப்படி?
 - படைப்பின் வாயிலாக — (யோ. 1:3)
 - வரலாற்றின் வாயிலாக — (கொலோ. 1:16-19)
 - இஸ்ரவேலரின் வாயிலாக — (சங். 130:7-8)
 - இறைவாக்கினர் வாயிலாக — (எபி. 1:1-2)
 - இறைமகன் வாயிலாக — (எபி. 1:1-1)
 - திருச்சபை வாயிலாக — (2 தீமோ. 4:1-5)
 - நம் வாழ்வின் வாயிலாக — (2 தீமோ. 4:7)
- IV. திருமறை நூல்: எங்கிருந்து?
 - தந்தையின் வாயிலிருந்து — (யோ. 17:7)
 - இறை மைந்தனின் பிறப்பிலிருந்து — (லூ. 2:17)
 - ஆவயின் ஏவுதலிலிருந்து — (2 இரா. 1:21)
 - மனிதனின் ஓததுழைப்பிலிருந்து (1 யோ. 1:1)
 - திருச்சபையின் வாழ்விலிருந்து — (அப்போ. 2:42:47)
- V. திருமறை நூல்: யாருக்கு?
 - எளியோர்க்கும் வறியோர்க்கும் — (மத். 5:8)
 - சிறியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் — (லூ. 10:21-24)
 - அழுமோர்க்கும் மகிழ்வோர்க்கும் — (லூ. 6:21)
 - அநாதைகட்கும் அகதிகட்கும் — (ஏசா. 6:1)
 - சுமப்போர்க்கும் சோர்ந்தோர்க்கும் — (மத். 11:28-30)
 - தூயோர்க்கும் தீயோர்க்கும் — (மத். 5:8; லூ. 6:35)
 - நல்லோர்க்கும் எல்லோர்க்கும் — (எபே. 3:1-12)
- VI. திருமறை நூல்: ஏன்?
 - இருளகற்றி ஒளியேற்ற — (2 இரா. 1:19)
 - பாவம்போக்கல் வாழ்வளிக்கு — (கலா. 5:1)
 - பெரியமை நீங்கி உண்மை ஒங்க — (1 இரா. 5:8)
 - தடைதகர்ந்து வழிபறக்க — (உரோ. 8:35-39)
 - அழிவகற்றி உயிரளிக்க — (யோ. 11:25-26)
 - சாவவென்று உயிர்ப்பளிக்கு — (யோ. 6:39)

கிறிஸ்துவின் மூடன்!

கிறிஸ்துவின் மூடன்! அவன் எல்லாராலும் பார்த்துச் சிரிக்கப் பட்டதில்லை. உண்மையில் அவன் நான்தான். 40 ஆண்டுகள் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆயுள் நாட்களில் பாதிவாரும். அதனை நான் கிறிஸ்துவின் மூடனாக எறித்துவிட்டேன். உலகத்திலே இன்பம் என்று சொல்லப்படுபவைகள் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு படக்காட்சியையாவது நான் ஆழநலாய் அமர்ந்துகண்ட தில்லை.

நாட்களின் பாதிவாரும் எழித்தேன். நம்மை நெருக்கும் கவலைகளைத் தன்விட்டு ஜீவனாகிய சிறிஸ்து நமது இதயங்களில் மெல்லப் பேசுவதற்கு இடங்கொடுப்போமாகில், நமது வாழ்க்கை தூய மகிழ்ச்சியுடையதாக அமையும்; தீய நினைவுகள் நமது நெஞ்சை விட்டு நீங்கும்; உலகக் கவலைகள் அனைத்தும்; மிஷ்யும் ஒருகைக் கெட்ட காட்சிகளின் மத்தியிலும் சூழப்ப்பட்ட கூடாத ஆண்ம அமைதி உண்டாகும்.

முன்னனைக் காட்டி!

எடவுன் மிஷ்யும் தாழ்ந்தனர் களுக்குள் வாசஞ் செய்கிறார்; சிறைச்சாலைகளை இருப்போருக்குள் குப்பையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்; உற்றம்செய்த இளைஞருடன் வாசனில் நின்று கொண்டு உணவுப் பிச்சை கேட்கிறார்; பிச்சை வழங்கப்படும் இடத்தில் பிச்சைக்காரரோடு சேர்ந்து நின்று; நேயரணிகளுக்குள் இருக்கிறார்.....

எடவுனாக் காண விரும்புகிறவன் எவனோ அவன் ஆவாய்நிறகுற் போருமுள் சிறைச்சாலைகளைச் சந்திக்கட்டும்; கொன்னுக்குப்போருமுள் மருத்துவசாலைகளைச் சந்திக்கட்டும்; வேதம் வரசிசைத் தொடங்குமுள் வசற்படியில் நிற்கும் ஏழைக்கு உதவி செய்யட்டும்.

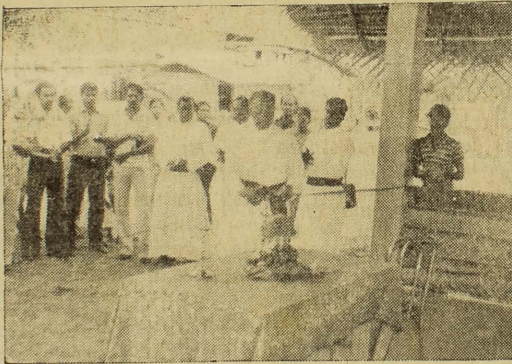
— ஐப்பரவிய அக்பர் தேயோகிகோ க்கா

1985 - A PHOTO REVIEW

During another turbulent year in the life of its people, the Ministry and work of the Jaffna Diocese continued undaunted. It continued to work for the oppressed and suffering through its various institutions and programmes. In addition to consolidating earlier programmes, new directions were taken as well. In the year that its parent mission celebrated its 175th Anniversary the Diocese continued its own mission work in the midst of difficult circumstances. Depicted below are some of its programmes and activities.

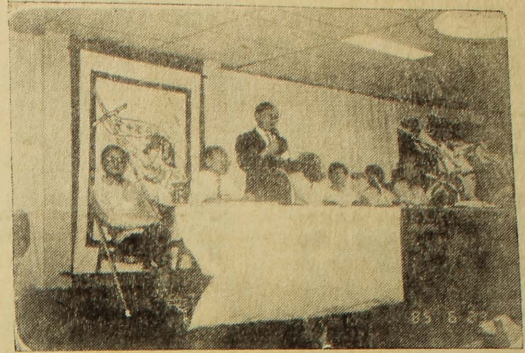
Levi Spaulding Home — This home situated at Vaddukodai is one amongst the four homes for children that are run by the Diocese with the assistance of the German organisation KNH. This particular home takes care of 60 boys who come from families faced with social and economic problems. They are fortunate in that they receive their education at Jaffna College and in turn are contributing significantly in the life and work of that institution. The boys are seen above together with their warden and assistant warden.

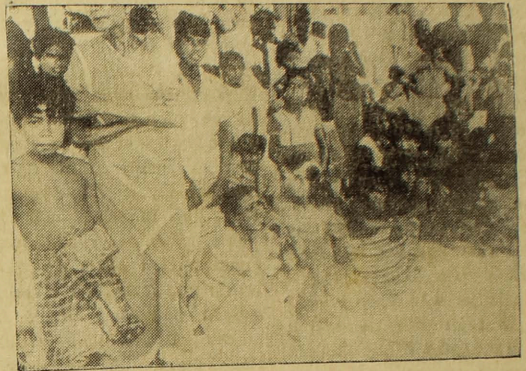
Opening of Day Care Centre at Murasimoddai — Day Care Centres continued to be an effective way of improving the hygiene, health and nutritional status of under 5 children in several under developed areas in the North. By taking care of the children during the day these Centres enable the parents to be free to get employment too. With the opening of the Centre at Murasimoddai by the Bishop (seen above) the total number of Centres run by the Diocese was brought to eleven. The total number of children looked after in these Centres is close to seven hundred.

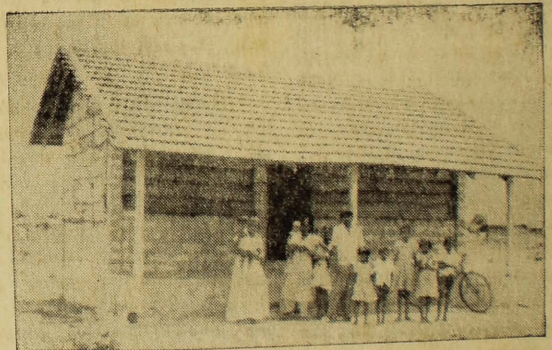
United Theological Seminary — With the inauguration of the Institute for Lay training in 1983 the Diocese took an important step forward. The purpose of it is to train lay people and also to provide the initial training for prospective ministers. With the renaming of the institute as the United Theological Seminary (located at the Ashram) and the enrolment of ten resident students another giant stride in its development was made. The Seminary will be an inter denominational one. Above are seen the students together with the staff and the Bishop.

CCA General Assembly — As an independent member church of the NCC of Sri Lanka our Diocese was entitled to and became a member church of the Christian Conference of Asia a few years ago. Since then it has played an active role in the activities of the CCA. This year saw the CCA hold its 8th General Assembly at Seoul, South Korea with the theme "Jesus Christ Sets Free to serve". The meeting was attended by the Bishop and a lay representative from our Diocese. In the picture can be seen the General Secretary of the WCC, Emilio Castro addressing the assembly. Seated at extreme left is the Rev. Yap Kim Hao who handed over as General Secretary of the CCA this year.

Karainagar Refugees — The continued agony and suffering of the Tamil people is all too evident in the faces of these refugees. They were displaced after their houses were destroyed by the Naval forces in retaliation for an attack on the Naval base. The Tamil refugee problem seems to be a never ending one. They are created at a rate that is impossible for assisting agencies to cope with and hence their misery continues. The government seems reluctant to assist them. The Diocese provided emergency relief to these and other refugees from Mullaitivu, Murikandy, Vavuniya and Trincomalee.

CSI Rehabilitation Programme — The Diocese was involved in aiding refugees in two ways. Emergency relief was in the form of cash and gift packets. Even more important were the efforts at permanent rehabilitation. In Samathapuram (Akkarayankulam) sixty families have been given land and houses (one such family is seen in the picture) Similar efforts are continuing in Mankulam, Murukandy, Vannerikulam and Karainagar. It is an uphill task but all the more challenging for that and the Diocese will be involved in this work till such time as the refugee problem ceases.

'The harvest is plenteous but the labourers are few' — This was the lament of the church at the end of the year. On all fronts there has been expansion in the work and programmes of the Diocese and several new projects too are underway. Finding committed people to make these a success has been a very difficult task. The change in social values over the past few years has been a chief contributory factor. This was evident even in the departure of some of the ministers for greener pastures. The Diocese however continues to look to the future confidently, knowing that God takes care of His own and that the unfilled gaps will not remain so. (The picture shows the bountiful grape clusters at the Diocesan vineyard at Inuvil.)

The First Christmas Night

by Shiranee Mills

Reuben, remembered days of peace and quiete in their country. He marvelled that his people still elung fiercely to peace although bowed low beneath the feet of the Roman Captors. The people of Judah together with Reuben remembered the time when they lived with dignity and pride...They remembered their rich heritage. Reuben resented this journey to Bethlehem this night, for it was at the proud Caesar's command that they had to enroll themselves, travelling miles and miles before they would reach this little town. The whole city was dotted with iron helmets and arrogant faces beneath them—a reminder that the oppressor was no longer an unseen power way out in Rome but living in the presence of the troops—amidst them, breathing the very air they breathed, lurking in places where they should have strolled and chatted. Now they had to get inured to the sight of the deadly parade of troops invading the bustle of the market places and the quiet of the villages which prettily laced the Sea of Galilee. He remembered with bitterness the way Roman Horses pounded into their busy market places and streets, carrying soldiers who cradled lethal weapons in their arms...emptying these market places and streets like an act of the conjuror.

Reuben, looked around him and saw a surge of enslaved people slowly plodding towards Bethlehem. Old faces, young faces, tired faces, hopeful faces all coming in to Bethlehem obedient to Caesar's command. This passive obedience of his people annoyed him at times. No wonder Benjamin his brother, joined the Zealote much against his mother's wishes. When you strike back at your oppressor you salvage atleast a part of the pride that your people have lost. He would always remember that night Ben came home, his face splattered with blood, his clothes torn into shreds—he and his friends had fought with a Roman soldier who had ridiculed them in the market place. He had to go away into hiding for a few days ... The look on his mother's face would always remain with Reuben. She was hurt because she still believed in the coming of the Messiah. Most of the people of his village were full of hope that a King would be born to redeem them from their slavery. To Reuben freedom seemed far away. The Roman Empire was too powerful to defeat. Still.....he must think seriously about joining the zealots—it could atleast be the first step towards freedom. He could see his parents walking ahead of him—they would not approve of his decision for they did not share the turmoil that seemed to tear him apart. He could not wait for the Messiah, while the Ramans slowly took over his land, his culture, his people and his identity.....

They reached the Inn and were able to get the last room that was available. Later on.... he sat on the floor, unable to sleep, his mind full of the pain and suffering undergone by his

own people. Where and when would they find peace? Fear, hnmiliation and degradation had become a part of their lives. They must not accept this as their lot. Passive acceptance of their suffering would be fatal to their race.

He could not sleep. He walked out of the Inn. The entrance of the Inn was a—bustle with people asking for accomodation,—despite the "No Vacancy" sign displayed at the door. He could hear the Innkeeper's stentorian voice refusing accomodation. Reuben slowly slipped out of the backdoor of Bethlehem's Inn, spotted a tuft of grass and sat down unmindful of the cold wind. He looked up to pray to the Lord Jehovah to help him make a decisionthis was what his mother taught him to do, this was what the Rabbi Ezra at the synagogue preached. As he looked up he noticed an unusually bright star moving slowly ever so slowly until it reached the stable just a few yards away. It lit up the sky; it made the stable glow; it even turned the green tuft of grass on which he was sitting into silver. He looked around him and drank in the beauty of the night—this glorious night, for he had never seen nature as beautiful as it was tonight; this was indeed a blessed night.....he felt a calm within himself; the beauty of this night made him forget his bitterness, his resentment and his decision to fight; He was at peace with the world around him for now he was at peace with himself. Hopelessness turned to hopefulness.

He and his people had not lost all—they still had hope, for with hope their life would not become a meaningless void. If they kept on hoping they would not lose the will to live; if they live with hope the lives of their children would not be as black as theirs. Reuben looked up at the magnificent star over the stable and gained courage—the courage to go on hoping.

Reuben stood up and walked back to the Inn his whole being filled with the vision of Peace which would give his people dignity; Peace which would recognise their identity; Peace which would esteem their culture; Peace which would liberate his people. Reuben turned once more and looked at that STAR and said aloud, "We are a people yearning and hoping for PEACE"

Born Poor

(Continued from page 10)

no more tears and fears. There will be food and freedom for all. There will be peace.

May the joy and peace of Christmas be with you.

—Karl Caspar
Philippines.

Written at Christmas 1983,
from the prison cell where he is
detained as a political prisoner.

A word from the Editor

Having once (unwisely) offered my cooperation and also because I was a persistent and carping critic of the Star, the editor obviously felt that I was doubly qualified to assist him on occasion! As a result he has given me the opportunity to edit the paper twice already hoping, no doubt, that I might be more understanding of the problems faced regularly by him. This explains why I have been given the privilege of editing the Christmas issue. Editorial work has proved to be novel and exciting (though I wouldn't want to do it regularly!) and has enabled me to appreciate the difficulties in publishing a weekly paper.

The Morning Star as a Christian journal has an important role to play during these dark days. To express the Church's viewpoint and to espouse the cause of truth and freedom. Therefore, whatever may be the hurdles confronted they will have to be overcome to ensure that its voice is heard regularly both here and abroad. The editor's solo efforts obviously cannot be enough. It is sincerely hoped that more of our readers will play an active role in maintaining the high standards the Morning Star has achieved as the second oldest paper in the country. Under the present circumstances every little assistance would be welcome or even a letter once in a while. I hope that the Editor will return refreshed from his well earned respite inspired anew to face 1986 and 51 more editions of the Morning Star! I can assure him of my continued support and criticism!

My thanks are due to the several contributors and to Mr. Amirthanathan who drew the front page drawing specially for the Morning Star. Brickbats for this issue may be directed to the regular Editor. It was, after all, he who put me in charge! On behalf of him and the Morning Star I take this opportunity to wish all our readers a blessed Christmas and a peaceful New Year.

D. C. Ambalavanar.

1985 — A Retrospective

(Continued from page 5)

and the admiration they were held in has, however, recently been tempered by a certain degree of reserve and suspicion. There has been some disenchantment with the original image of the daredevil sacrificial, freedom fighter. This has come about as a result of certain unjustified killings, kidnappings and robberies that elements belonging to the various groups have committed. There seems to be a danger that the Tamil people may swing from the overly idealistic view to one diametrically opposite when both are equally unrealistic. However some good has resulted since more among the Tamils are now realising that the struggle should be broad based and not entrusted to the few to be successful.

That the militant groups should undergo some serious self scrutiny and iron out these problems is the opinion of most people. Disunity at this crucial juncture could have catastrophic consequences. By their willingness to lay down their lives for a higher cause these yong men and women, however, continue to hold a place in the hearts of Tamil people. As they face even more hardships, the Tamil people still consider them their strong sword arm in the struggle for self determination and justice.

Conclusion

While in the sophisticated settings of Colombo beauty pageants, carnivals and several other such programmes are held, the North & East continues to see only death, despair

and destruction. Day to day living has become an exercise in endurance. Work, employment, education, health care have all been badly affected. The number of homeless and destitute keep increasing. It is to the utter shame of the Tamils that opportunists and black marketeers have thrived in the midst of such suffering.

The positive element has not been absent. The daily toll has toughened and brought together the Tamil people as never before. There seems to be a greater willingness to share in the sufferings and the struggle. The bravery in adversity of very ordinary people has been tremendous. As a learned man said nothing can be the same again for the Tamil people. The toll of death and destruction are the price that is being paid for the eventual victory prayed for. For the Tamils the long arduous trek through the desert under a beating sun continues. The strength comes only from the vision of the promised land that they see ahead. May it become reality soon.

— D. C. Ambalavanar.

IN MEMORIAM

Dr. S. T. J. Arumainayagam
of Thampalai, Atchuveley.

Called to rest on 27-12-1984

Fondly remembered
by loved ones.